

de Olifant

26^e jaargang nr. 1

voorjaar 2020

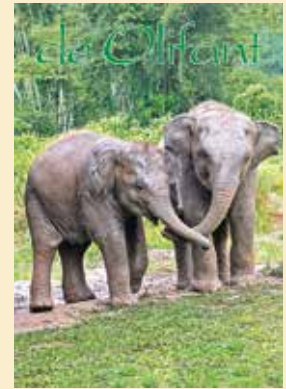
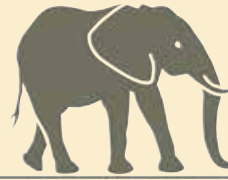
Jubileumjaar

1995-2020

1995, 1e editie

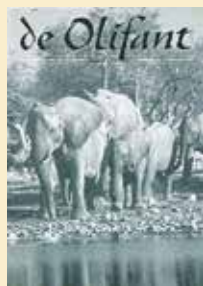
Vrienden
van de
Olifant

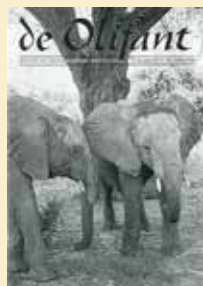
2020, 1e editie

1996

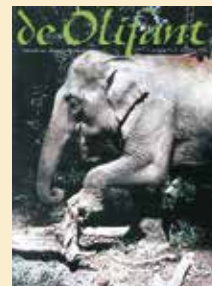
1997

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

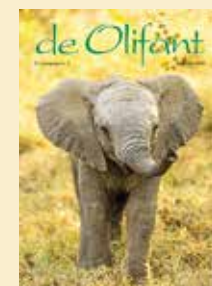
2015

2016

2017

2018

2019

25 jaar op de bres voor olifantjes

Redactioneel door Rob Faber

Na een voorbereidingstijd van enkele maanden is op 29 juni 1995 de Vereniging Vrienden van de Olifant opgericht. De vereniging was opgezet voor het verzamelen van olifantjes (olifantbeeldjes) en het beschermen van olifanten. De oprichtingsdatum was de verjaardag van Prins Bernhard, destijds de bekendste olifantjesverzamelaar van Nederland. De dag na de oprichting kreeg ik een telefoontje van de secretaris van Prins Bernhard dat de prins het erelidmaatschap van Vrienden van de Olifant graag aanvaardde. De oprichting van Vrienden van de Olifant trok belangstelling van de kranten en er verscheen een aantal artikelen over de doelstelling en de activiteiten. De eerste leden meldden zich aan en binnen korte tijd konden we het honderdste lid inschrijven. Omdat ik al 16 jaar olifantjes verzamelde en mijn huis al vele beeldjes herbergde, had ik iets meer kennis van olifanten dan de gemiddelde Nederlander, maar heel veel meer was dat ook weer niet. Van de voorzitter van een organisatie die zich inzet voor de bescherming van olifanten wordt echter verwacht dat hij veel (zo niet alles) over olifanten weet. Dus ga je meer boeken over olifanten lezen en meer naar natuurfilms met olifanten kijken. Ook door regelmatig projecten te bezoeken en met projectleiders en olifantenverzorgers te praten kom je veel over olifanten te weten. We hebben inmiddels 25 jaargangen van ons tijdschrift 'de Olifant' gemaakt en nog steeds kom ik in vrijwel ieder nummer nieuwe wetenswaardigheden tegen. Er is nog zoveel over olifanten te leren; we weten eigenlijk veel te weinig.

Het eerste project dat Vrienden van de Olifant steunde was het Olifant Ziekenhuis in Thailand, dat geleid werd door Soraida Sawala. In december 1997 kwam daar het peetouderprogramma voor het Olifantjesweeshuis in Kenia bij. Acht maanden later ontmoette ik Daphne Sheldrick voor het eerst. We hadden toen de eerste 100 peetouders. Alles was nog kleinschalig en er waren nog maar enkele weesolifantjes in Kenia opgenomen, waaronder Malaika, Emily, Lewa en Uaso. Twee jaar later bracht ik een bezoek aan Lek Chailert, oprichtster van de opvang Elephant Heaven, later omgedoopt tot Elephant Nature Park. We hadden veel bewondering voor het werk dat Lek deed en besloten haar werk te steunen. Het Azië Fonds werd opgericht en de eerste Olifantenbeschermers meldden zich aan. Het peetouderproject in Maleisië, dat we anderhalf jaar daarvoor gestart waren, moest worden gesloten, omdat twee van de vier weesolifantjes naar een dierentuin overgebracht werden en men niet kon garanderen dat dit niet ook met de andere olifantjes zou gebeuren.

Vanaf juni 2008 konden Vrienden peetouder worden van een weesolifantje op Sri Lanka. We startten met 4 weesolifantjes: Degambada, Ranzi, Sapimali en Welu. Inmiddels kan een keuze gemaakt worden uit 15 weesjes. In juni 2014 kwam het peetouderproject Zambia erbij; eerst met 2 olifantjes: Mosi en Rufunsa; later kwamen daar Mphamvu, Kasewe, Nkala en onlangs Olimba bij. In 2014 begonnen we een fondsenwerving voor de bouw van een ziekenhuis op Sri Lanka, omdat we van Dr. Vijitha Perera te horen kregen dat

1 op de 3 weesolifantjes die gered werden alsnog overleed door gebrek aan specifieke medische verzorging. In oktober 2016 kon het ziekenhuis geopend worden en inmiddels zijn de levens van meerdere babyolifantjes gered. De tijd gaat enorm snel; een periode van 25 jaar lijkt zo lang, maar gaat onvoorstelbaar snel voorbij. Ook de komende 25 jaar blijven wij ons inzetten voor het redden van weesolifantjes, omdat dit de enige manier is om te voorkomen dat de olifanten uitsterven.

In dit nummer

- 3 25 jaar op de bres voor de olifantjes
- 6 Dwergolifanten op Sabah
- 12 Herbebossing is geen ecologisch wondermiddel
- 14 Olifanten doden geen mensen

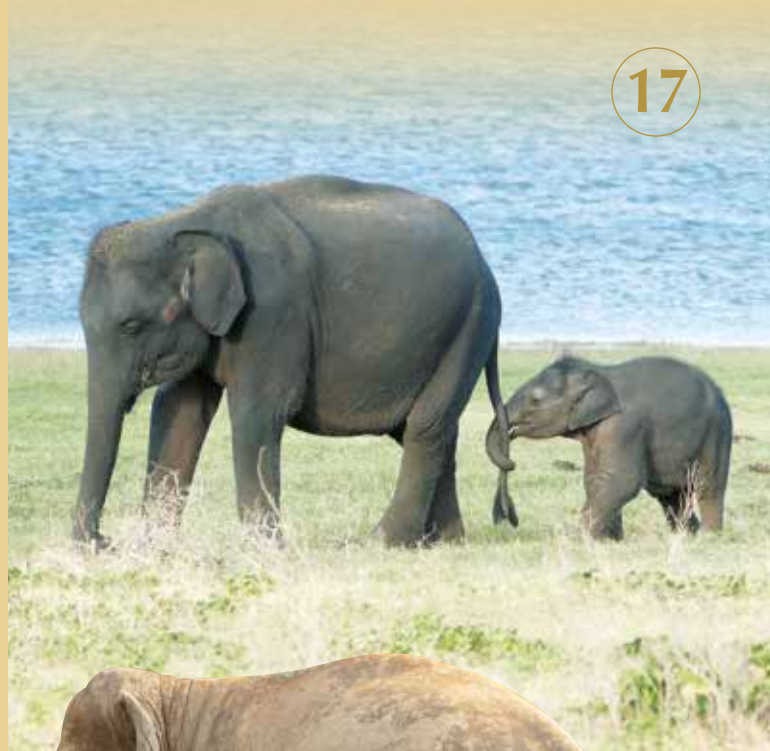

22

10

17

- 20 Waardigheid door vrijheid
- 22 Olifantenpopulatie in Laos in gevaar
- 26 Het gevecht voor het welzijn van Thong Ae
- 32 In gesprek met Vrienden
- 34 Strovers zijn dol op selfies tijdens de safari's

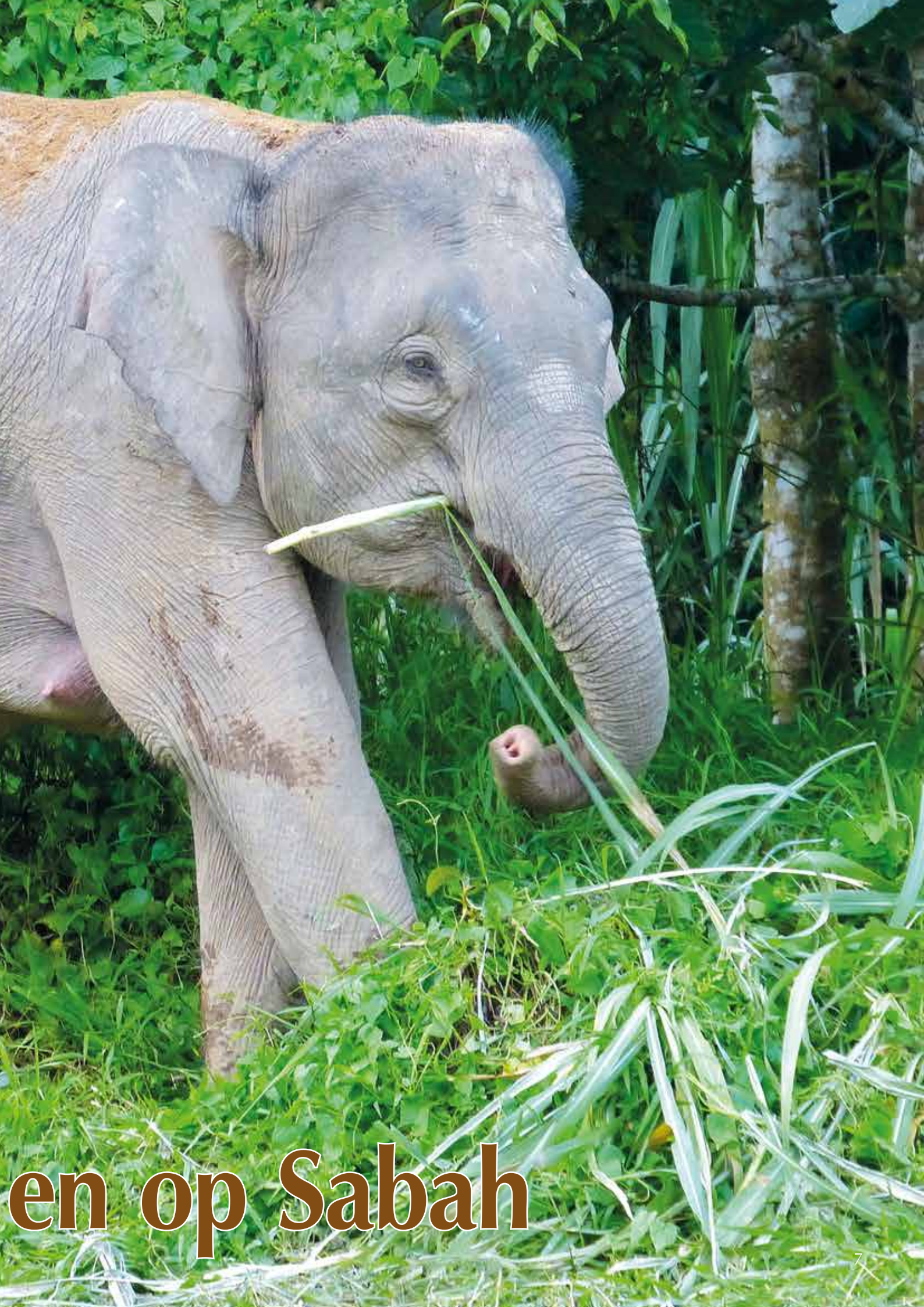

29

Geschreven door **Berry van de Water**
Foto's: **Bernard Dupont**

Dwergolifant

en op Sabah

Sabah omvat de noordelijke punt van het eiland Borneo. Het was een Britse kolonie, voordat het in 1963 zelfbestuur kreeg. Sindsdien maakt het deel uit van Maleisië. Het landschap is bergachtig, met Mount Kinabalu met 4095 meter als hoogtepunt. Het binnenland is bedekt met tropisch regenwoud, maar aan de kust heeft de originele bebossing plaats gemaakt voor palmolieplantages. Driekwart van de bevolking van zo'n kleine drie miljoen inwoners woont langs de kust. Naast hout, palmolie, rubber en cacao, is (eco)toerisme een belangrijke bron van inkomsten.

Een van de bijzonderheden van Sabah is de aanwezigheid van ongeveer 1500 dwergolifanten. Deze ondersoort van de Aziatische olifant is kleiner, heeft grotere oren, een langere staart en rechte slagtanden dan 'de rest van de familie'. Het zal geen verrassing zijn dat ook deze soort bedreigd wordt met uitroeiing. Een groot gedeelte van het leefgebied is verdwenen, ingenomen door palmolieplantages. De olifanten worden verdrongen naar gebieden die bewoond zijn door mensen en zodoende nemen de mens-dier-conflicten toe, omdat de boeren hun gewassen en bomen willen beschermen. Samen met het stropen voor ivoor en huid, is dit de belangrijkste reden voor de afname van het aantal dwergolifanten.

AsESG

Gelukkig is er ook goed nieuws. Er komt meer aandacht voor het probleem en er worden allerlei 'hulp-initiatieven' opgestart. Een van de organisaties die zich voor het behoud van de Borneo-olifant inzetten is de Asian Elephant Specialist Group (AsESG). Dit is een wereldwijd netwerk van wetenschappers en specialisten die zich bezighouden met het besturen, monitoren, managen en behouden van Aziatische olifanten. Deze organisatie heeft onlangs besloten een speciale werkgroep op te richten die zich gaat richten op de dwergolifanten op Sabah, ook wel Borneo-olifanten genoemd. Tijdens een congres van de AsESG werd al gesproken over het verminderen van conflicten tussen mens en dier, aanbevelingen voor

eigenaren van dieren die in gevangenschap leven en over het groeiende aantal ziekten onder de 'mini-olifanten'.

Wellicht kan er bij de activiteiten ter bevordering van de levensomstandigheden van de kleine reuzen gebruik gemaakt worden van de resultaten van jarenlange onderzoeken op Sabah. Deze zijn uitgevoerd door een samenwerkingsverband van de Arizona State University en de Harvard University uit Amerika en enkele Aziatische natuurorganisaties. Zo'n zes jaar lang rustten zij olifanten met halsbanden uit om uit te vinden welke invloed zaken zoals de kwaliteit van de bossen, verstedelijking en het veranderen van het landschap hebben op het gedrag en

bewegingspatroon van de dieren. De resultaten lieten bijvoorbeeld zien dat de olifanten gebieden met bewoning actief meden. Ze 'liepen weg' van dorpen en wegen en maakten daarbij meer snelheid dan ze normaal gesproken zouden doen. Ze sneden bochten af en 'vluchtten' naar gebieden met minder vegetatie. Het bleek dat tijdens het verplaatsen vaak gebruik gemaakt werd van dezelfde paden in de heuvels en de bergen. Deze trajecten zouden opgenomen moeten worden in eventueel aan te leggen beschermde natuurreservaten. Het werd ook duidelijk dat de sterfte onder de dwergen sterk wordt beïnvloed door jagers en stropers en vergiftiging in de buurt van landbouwgebieden. Al deze resultaten zouden mede de basis kunnen vormen voor een 10-jarig actieplan dat in 2020 zou moeten starten.

Overheden

Inmiddels staan de lokale overheden ook achter alle positieve initiatieven. Ze hebben onlangs verklaard dat de dwergolifanten met respect moeten worden behandeld. Er wordt zelfs gesproken over 'samenwerken met de dieren' en over het ontwikkelen van maatregelen die bijdragen aan de bescherming. Ze hebben ook een beroep gedaan op 'de palmolie-industrie' om haar verantwoordelijkheid te nemen bij het verbeteren van de leefsituatie voor de olifanten. Zoals te verwachten was, heeft deze belangrijke speler in de ontwikkeling van het landschap zijn medewerking toegezegd. Door alle support lijkt het erop dat de werkgroep van de AsESG echt impact kan hebben op de situatie op Sabah.

De professionaliteit van de organisatie staat borg voor een gedegen aanpak. De uiteindelijke oplossing en redding van de kleinste soort olifanten zal bestaan uit een combinatie van maatregelen. De overheid zal zeer nadrukkelijk haar invloed moeten laten gelden als het gaat om uitbreidingen van landbouwgebied. Ook zullen er beschermde natuurreservaten moeten komen, zonder verkeerswegen; natuurlijk rekening houdend met de gewoontes en looproutes van de olifanten. Belangrijk daarbij is dat het landschap niet te veel gefragmenteerd wordt, zodat de kuddes bij elkaar kunnen blijven en voldoende grote gebieden kunnen bestrijken. Het spreekt voor zich dat de overheid erop toe moet zien dat stropers hard worden aangepakt en jagers ontmoedigd.

Belangrijke speler

De lokale bevolking is misschien wel de belangrijkste speler bij het in stand houden van de olifantenpopulatie. Om hen 'mee te krijgen' is goede voorlichting enorm belangrijk. Ze moeten het belang van de aanwezigheid van de kleine sympathieke medebewoners in gaan zien. Dan moet het lukken de conflicten te laten afnemen, het stropen, jagen en vergiften (wat de afgelopen tien jaren tot 145 dode olifanten heeft geleid) een halt toe te roepen en te zorgen voor de in gevangenschap levende dieren. Deze worden nu nog vaak misbruikt in het toerisme. In overleg met die industrie moet ook daar voor betere omstandigheden worden gezorgd. Als dat allemaal gaat lukken, is het zeker niet te laat om de dwergolifanten op Sabah te redden.

Herbebossing is geen ec

Effectieve natuurbescherming is veel meer dan alleen het beschermen van individuele soorten. Elke soort is namelijk onderdeel van een groter ecosysteem; een divers geheel aan verschillende relaties die diverse dieren en planten met elkaar aangaan. Dat geldt vooral voor bossen.

ologisch wondermiddel

Geschreven door **Frank Heinen**

Foto's: **Mighty Earth**

In het kader van de strijd tegen klimaatverandering is er de laatste jaren door veel landen serieus energie gestoken in het 'herbebossen' van de wereld. Landen als China, Chili, India, Iran, Marokko, Thailand, de Filipijnen, Griekenland, Wit-Rusland en Frankrijk hebben de laatste 25 jaar bijvoorbeeld hun bosareaal met circa twintig procent uitgebreid. Een lovenswaardig initiatief zou je zeggen. Aan de andere kant verdwijnen primaire en oude wouden, juist de bostypen met de hoogste soortendiversiteit, op veel plaatsen nog steeds in een razend tempo. Argentinië heeft bijvoorbeeld beloofd om een miljoen hectare aan nieuw bos te planten, maar kijkt ondertussen wel passief toe hoe de oeroude Gran Chaco wordt opgeofferd aan de sojateelt die primair gericht is op het voeden van ons mondiale slachtvee. En hoewel Kameroen ernaar streeft om tussen nu en 2030 volop extra bomen te planten, is in het West-Afrikaanse land ruim een vijfde van het oorspronkelijke regenwoud al gekapt om ruimte te maken voor bananen- en palmolieplantages.

Boombedekking is geen soortenrijk bos

Een belangrijk probleem bij het managen van het mondiale bosareaal is dat niet iedereen (en dat geldt zeker voor overheden) zich bewust is van het verschil tussen primair en secundair bos. Een nieuw aangeplant bos is leuk, maar kan op het gebied van soortenrijkdom en CO₂-opslagcapaciteit nooit tippen aan een primair oerbos. Dat geldt zeker voor de oerwouden in de tropen, de meest complexe terrestrische ecosystemen op aarde. Onze blinde vlek voor het onderscheid tussen ongerepte en aangeplante bossen komt deels voort uit de neiging van de mens om de realiteit, en dus ook de levende natuur, onder te brengen in mooi begrensde, symmetrische en overzichtelijke hokjes en categorieën die geen recht doen aan de ware complexiteit van ecosystemen.

Verdwenen olifanten

Columniste Bibi van der Zee (The Guardian) reisde enkele jaren geleden af naar de Kilombero-vallei in Tanzania om te onderzoeken waarom in dat gebied, waar vroeger rond zonsondergang 'de olifanten door de vallei trokken terwijl de leeuwen brulden', amper nog olifanten en ander groot wild werden gezien. Het

antwoord ligt in de fragmentering van het open bos dat vroeger een groot deel van het gebied bedekte. "Aan een kant van de weg bevond zich een teakplantage, terwijl aan de andere kant een miombo-bos lag. De plantage was stil, symmetrisch en leeg; er was geen ondergroei omdat afvallende teakbladeren de planten waar ze op terecht komen verstikken. Het miombo-bos was bekend terrein voor eenieder die ervan houdt om in het bos te zijn: de geur van de aarde en rottende bladeren, zoemende bijen, roepende duiven en een overvloed aan complexiteit en energie." De Tanzaniaanse vallei is tegenwoordig een lappendeken van teakplantages, rijstvelden, suikervelden en graasweides voor grote kuddes gedomesticeerd vee. De leeuwen en olifanten zijn nagenoeg verdwenen, terwijl de meeste bomen van het voormalige bos zijn gereduceerd tot brandende stompjes. Die restanten lijken op gestripte botten van de rijke en veelvormige levensgemeenschap die het bos ooit was.

Behoud is de sleutel tot soortenrijkdom

Hoewel het aanplanten van nieuwe bossen een sympathiek gebaar is, heeft het vanuit het oogpunt van biodiversiteitsbehoud slechts beperkt nut. Om grote dieren als (bos)olifanten, katachtigen, primaten en kleinere levensvormen (insecten, vogels, amfibieën en reptielen) te beschermen, is het veel beter om in te zetten op het behoud van oerbossen en -wouden. Deze ecosystemen zijn namelijk vele malen complexer dan aangeplante bossystemen; vooral omdat de bewoners van primaire bossen gedurende hun gezamenlijke evolutionaire geschiedenis een web van onderlinge relaties hebben ontwikkeld dat de basis vormt van soortenrijkdom en garant staat voor belangrijke ecosysteemdiensten.

Olifanten doden

Mensen brengen zichzelf in gevaar;

Geschreven door: **Rob Faber**

geen mensen soms met de dood tot gevolg

Foto's: Inge Lenior

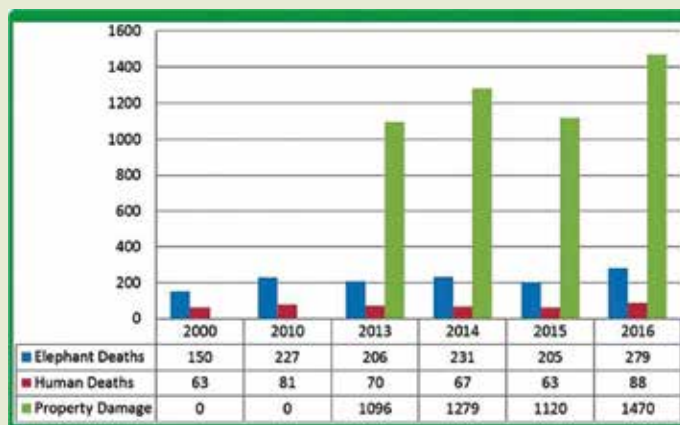
Dr. Sumith Pilapitiya

“In de meeste gevallen zijn het niet de olifanten die mensen doden; het zijn de mensen die zich door de olifanten laten doden door hun domheid en nalatigheid”, aldus Dr. Sumith Pilapitiya, voormalig directeur-generaal van het Department of Wildlife Conservation op Sri Lanka, tijdens een lezing van de Wildlife and Nature Protection Society (WNPS). Dr. Pilapitiya is van mening dat zeventig procent van de menselijke sterfgevallen, waarbij olifanten betrokken waren, te wijten waren aan menselijke onverantwoordelijkheid.

Hij bracht onder de aandacht dat menselijke slachtoffers door olifanten slechts een fractie vormen van het aantal doden als gevolg van verkeersongelukken. Mensen zouden meer verantwoordelijkheid voor hun leven moeten nemen; in veel gevallen gaat het om mensen onder invloed van alcohol die de olifanten uitdagen in plaats van ze met rust te laten. Dr. Pilapitiya vertelde dat er verschillende gevallen bekend waren waarbij mensen zo onvoorzichtig waren geweest dat ze struikelden tijdens hun vlucht voor olifanten en zich feitelijk daardoor zelf hebben gedood. “Als mensen verantwoordelijker zijn en niet dom handelen, kunnen we het aantal menselijke sterfgevallen aanzienlijk verminderen”, zei hij. Een van de belangrijkste redenen van de mens-olifant-conflicten is dat telkens dezelfde fouten worden gemaakt zonder dat men er lering uit trekt. Als het gaat om het beheersen van mens-olifant-conflicten (MOC), denk ik dat we ons in een vergelijkbare situatie bevinden.

Het conflict beheersen en minimaliseren

Verwijzend naar onderzoeksmateriaal en statistieken verkregen van Dr. Pruthuviraj Fernando en het Centre of Conservation and Research (CCR), zei Dr. Pilapitiya dat er in Sri Lanka ongeveer 6000 olifanten in het wild bekend zijn. Sri Lanka heeft de hoogste bevolkingsdichtheid van Aziatische olifanten, evenals een zeer hoge bevolkingsdichtheid van mensen, terwijl de natuurlijke hulpbronnen afnemen. “Tenzij we onze ontwikkeling beter plannen, zijn conflicten onvermijdelijk”, waarschuwde hij. “MOC kan niet volledig worden geëlimineerd. Zolang er mensen en olifanten zijn, zullen er conflicten zijn, net als bij mensen onderling en dieren onderling. Het enige dat we kunnen doen, is het conflict beheersen en minimaliseren.” Mens-olifant-conflicten begonnen te spelen met de grootschalige ontwikkelingen op het gebied van irrigatie en landbouw in de jaren vijftig. In het jaar 2000 stierven er 150 olifanten, terwijl er 63 mensen werden gedood door olifanten. Maar in 2017 stierven er 256 olifanten, terwijl er 87 mensen werden gedood door olifanten.

Drie manieren

De Commissie voor het Behoud van Dieren in het Wild, benoemd in 1959, kwam met een plan om de MOC op het eiland te beheersen, door alle olifanten die leven in landbouwgebieden via geïdentificeerde routes naar beschermde gebieden te drijven, die door het Department of Wildlife Conservation (DWC) zijn aangewezen, en deze af te schermen.

Er waren drie manieren om de MOC te beheersen, namelijk:

1. Verplaatsing van probleemolifanten naar beschermde gebieden die door DWC zijn aangewezen.
2. Grootschalige olifantenverplaatsingen uit gebieden die zijn aangewezen voor landbouwontwikkeling naar door DWC beschermde gebieden.
3. Olifanten opsluiten in door DWC beschermde gebieden met behulp van fysieke, biologische en psy-

chologische barrières. Als deze strategie succesvol was uitgevoerd, zouden de conflicten vandaag de dag minimaal zijn geweest. Uit een onderzoek van de CCR blijkt dat 44% van het landoppervlak van het eiland wordt gedeeld door mensen en olifanten. Volgens Dr. Pilapitiya is uit onderzoek gebleken dat het vangen en verplaatsen niet lukte en dat biologische hekken niet voldoende zijn om olifanten binnen beschermde gebieden op te sluiten.

Verantwoordelijkheid

Volgens Dr. Pilapitiya hebben de meeste nationale parken het maximale aantal olifanten en zou het verplaatsen van veel olifanten en hun jongen naar door DWC beschermde gebieden de dood door verhongering tot gevolg kunnen hebben. Als voorbeeld noemde Dr. Pilapitiya de verplaatsing van 225 olifanten en hun jongen naar een door DWC beschermd gebied, die de regering 62 miljoen roepie (ongeveer € 300.000,-) heeft gekost. Het resultaat was dat het probleem niet werd opgelost, omdat alleen de vrouwelijke olifanten en hun jongen werden verplaatst, terwijl de alleenstaande bullen en bullengroepen waren blijven foerageren op gewassen. Veel van deze olifanten werden weggedreven, waardoor ze stierven door verhongering. "Niemand binnen de regering werd verantwoordelijk gehouden voor het fiasco en de verspilling van openbare middelen. Het was de ontwikkelingssector die ter verantwoording werd geroepen, omdat het Wildlife Department de opdracht onder grote druk had uitgevoerd."

Beschermingsbeleid

Het *National Elephant Conservation Policy* (Nationaal Olifantenbeschermingsbeleid), dat tegenwoordig van kracht is, is opgesteld door een commissie van diverse belanghebbenden en werd in 2006 goedgekeurd door het kabinet. Enkele van de doelstellingen van het beleid zijn:

- het verzekeren van het voortbestaan op lange termijn van de olifant in het wild op Sri Lanka;
- het terugdringen van conflicten tussen mens en olifant;
- het promoten van wetenschappelijk onderzoek als basis voor instandhouding en beheer in het wild.

Het belangrijkste punt is het beheer van zoveel levensvatbare olifantenpopulaties als het land kan ondersteunen en de landbouwers zullen accepteren, zowel binnen als buiten het systeem van beschermde gebieden. Het beleid stelt ook specifiek dat wanneer olifanten hun leefgebied verliezen, ze dit niet kunnen overleven.

Kabinetsdocument

Dr. Pilapitiya zei dat het kabinet van ministers een nieuw plan voor de oplossing van MOC heeft goedgekeurd dat meer in overeenstemming is met het plan van 1959 en in tegenspraak is met bepaalde aspecten van het beleid van 2006. In het recente kabinetsdocument staan veel positieve punten, zoals het aanleggen van 2651 km elektrische afasteringen binnen geïdentificeerde gebieden, waaruit blijkt dat er nog ruimte is om de afasteringen aan te leggen op ecologische grenzen, in plaats van op de administratieve

grenzen. "Het is absoluut noodzakelijk dat de nieuwe hekken worden gebouwd op de ecologische grenzen en dat alle bestaande hekken worden verplaatst naar ecologische grenzen", benadrukte Dr. Pilapitiya. Een van zijn zorgen was het bewapenen van degenen die moeten worden belast met het onderhouden van de hekken met geavanceerde wapens, die in staat zijn een olifant te doden. "Er gebeuren ongelukken!" waarschuwde hij.

Ontwikkelingsproject verplaatsen

Ontwikkelingsplannen moeten gemaakt worden door de aanwezigheid van olifanten te accepteren en olifanten de ruimte te geven, in plaats van ze weg te jagen. “Een win-win-situatie kan worden bereikt door een ontwikkelingsproject te verplaatsen in plaats van conflicten te creëren.” Hij zei ook dat wetenschappelijke besluitvorming en ervaringen uit het verleden de huidige besluitvorming zouden moeten sturen. “Alle opties moeten worden bekeken. Gemeenschaps-gerichte dorpshekken en seizoensgebonden land-

bouwhekken zouden een haalbaar alternatief zijn, als het niet mogelijk is om hekken te bouwen op de ecologische grenzen” aldus Dr. Pilapitiya. “Dit zijn een paar dingen die ik van plan was te doen toen ik directeur-generaal was van het Department of Wildlife Conservation, maar ik nam ontslag omdat ik mijn taak niet kon vervullen vanwege politieke druk. Als natuurbeschermers kunnen we lobbyen en besluitvormers overtuigen om de juiste beslissingen te nemen, in plaats van de fouten te herhalen, die we in het verleden hebben gemaakt.”

Waardigheid door vrijheid

Geschreven door Jody Visser

Het is altijd riskant om iets te zeggen over religie. Of dat nu in positieve of negatieve zin is. Voorstanders willen vaak de manco's in hun religie niet onder ogen zien. Noem het blind vertrouwen. Noem het een blinde vlek. Tegenstanders doen vaak juist het tegenovergestelde. Alles wat religie is, wordt afgedaan als onzin. Nutteloos gepreek dat niet meer volstaat in de moderne wereld. Of we nu voor- of tegenstander zijn, we moeten objectief blijven als het op religie aankomt. Willen we God spelen of willen we God eren?

Het is algemeen bekend dat in het Hindoestaanse geloof de koe wordt vereerd en zoals er in dit geloof meerdere Goden worden aanbeden, zo worden ook andere dieren dan de koe geprezen. De olifant is zo'n dier. Soms worden olifanten door welvarende gelovigen geschonken

aan tempels. Het idee hierachter kan voor hen goed aanvoelen; zo worden de dieren tenminste niet ingezet als toeristische attractie. Maar, hoewel een tempelolifant een beter leven kent dan deze laatste groep, moeten we ons nog steeds afvragen in hoeverre aan de natuurlijke behoefte van deze dieren tegemoet wordt gekomen. Een olifant is een kuddedier. Een familiedier. Naast de basale behoeften zoals eten en water, gedijen zij het best in het gezelschap van hun familie.

Totaal verlies van zelfbeschikking

Leg dat naast het feit dat uit onderzoek is gebleken dat dieren dezelfde emoties kennen als mensen. Zo blijkt bij paarden dat er zich een driehoek boven hun ogen vormt als ze pijn hebben. Ondanks dat de gemiddelde mens niet in staat is om deze signalen te kennen en te herkennen, mogen we er op wetenschappelijke basis vanuit gaan dat ze er zijn. De conclusie die volgt is dat een dier net zozeer beschikt over zelfbewustzijn als de mens. Op welke manier een olifant ook wordt gehou-

den, hij blijft de gevangenschap ervaren als een totaal verlies van zelfbeschikking. Wij zoeken, als we ons niet lekker in ons vel voelen zitten, steun bij familieleden en vrienden. Dat doen olifanten ook. In gevangenschap wordt dit dus een lastig verhaal.

Tevens moet de manier waarop de olifanten gescheiden worden van hun vertrouwde kudde in twijfel worden getrokken. Zo zijn onlangs vier babyolifantjes gedoneerd aan een tempel waarbij ze gedwongen werden een reis van 2000 kilometer te maken. Een dergelijke reis duurt dagen en voert over hobbelige wegen. De combinatie van de reis en het wegrukken uit hun vertrouwde omgeving traumatiseert de jongen bij voorbaat. Het doneren van olifanten is overigens niet alleen een discutabel idee met het oog op dierenwelzijn, ook de leefomgeving ondervindt hier nadeel van.

De olifant verdient zijn waardigheid

Zijn er dan geen regels verbonden aan deze uiting van religie? Uiteraard, maar die blijken in de praktijk niet gehandhaafd te worden. Een tempelolifant dient bijvoorbeeld officieel op 65-jarige leeftijd met pensioen te gaan; toch werd er tijdens parades op 8 en 9 december 2019 nog een 80-jarige olifant ingezet.

Ondanks het Indiase beleid tegen de vangst van olifanten en de richtlijnen die mishandeling tegen moeten gaan, worden er nog steeds jongen gevangen. Velen worden vanuit het ene gebied zogenaamd uitgeleend aan een ander gebied, maar zullen nooit hun vertrouwde omgeving terugzien. Tempelolifanten zijn overigens ook zelden eigendom van de tempel waar ze verblijven. Het Indiase gerechtshof heeft namelijk vastgesteld dat een olifant niet van eigenaar mag wisselen. Bovendien moet het paspoort of eigendoms-certificaat iedere vijf jaar worden verlengd. Opvallend is hoe vaak dit niet gebeurt. Er kan dus worden vastgesteld dat tempelolifanten illegaal gehouden worden. Bovendien is het ook wettelijk vastgelegd dat geen enkel individu en geen enkele instelling eigenaar kan zijn van een wild dier. Voor olifanten wordt hier oogluikend een uitzondering op gemaakt. Tegelijkertijd wordt dit dier gezien als goddelijk. Hoe integer is het om te geloven dat een halfgod moet worden ontdaan

van zijn recht op zelfbeschikking. Dan heeft God, elke God, de mens geschapen om voor hem te bepalen welk wezen het waard is en welk wezen niet. Elk wezen heeft echter een plekje gekregen in deze wereld. De olifant is niet in gevangenschap op aarde gekomen. Hij zou dus vrij moeten zijn en blijven om te gaan en staan waar hij wil, terwijl hij nu als het ware geparkeerd wordt. Juist in de hoedanigheid van vereerd dier, verdient de olifant zijn waardigheid. Waardigheid door vrijheid. Het recht op zelfbeschikking.

Als dit dan niet op religieuze basis mogelijk is, dan zal op zijn minst het besef van het gevoelsleven van de olifant moeten leiden tot het niet langer willen vasthouden van dit dier op een plek waar het niet hoort.

Olifantenpopulatie in Laos in gevaar

Geschreven door **Stéphanie de Geus**
Foto's: **Elephant Conservation Center**

In Laos is de olifant een cultureel symbool. Het land waar olifanten vroeger niet weg te denken waren uit de bossen, telt nu nog maar 800 olifanten, waarvan slechts 400 in het wild. En het ziet ernaar uit dat het er binnenkort nog minder worden als er niet snel iets verandert. Laos stond vroeger bekend als “Lan Xang” ook wel Land van een Miljoen Olifanten. Maar vorig jaar liet de regering in Laos weten dat het aantal olifanten schrikbarend hard achteruit gaat. Iets wat niet gek is aangezien Laos al jaren kampt met uitdagingen die de olifantenpopulatie in gevaar brengt. In dit geval zowel de wilde olifanten als de olifanten die in gevangenschap leven. De problemen die beide populaties bedreigen zijn echter niet hetzelfde.

De olifanten in gevangenschap lopen het risico om ongezond voedsel te krijgen of ze moeten werken onder slechte omstandigheden voor bijvoorbeeld toeristen. Daardoor is de kans groot dat ze gewond raken en niet goed verzorgd worden. Daarnaast willen de eigenaren van de olifanten niet dat de olifanten zich voortplanten omdat een zwangerschap ervoor zorgt dat ze het vrouwtje niet goed meer kunnen inzetten en dus geen geld aan haar kunnen verdienen. Mannelijke olifanten worden bij voorkeur niet ingezet voor werk omdat ze door de schommelende hormonen minder voorspelbaar zijn dan vrouwtjes. Daardoor kunnen ze agressief worden en is het lastiger om ze in te zetten.

Migratiepatronen verstoord

Olifanten in het wild hebben het ook moeilijk, alleen kampen zij met andere problemen. Een van de grootste oorzaken is de ontbossing die in Laos gaande is. Bestond in 1950 nog 70% van het land uit bos, nu is dat nog maar 40%. De vraag naar hout uit China en Vietnam is zo groot dat dit zijn weerslag heeft op de bossen in Laos. Door de ontbossing zijn de leefgebieden voor de olifanten in stukken gehakt. Daardoor zijn de natuurlijke migratiepatronen van de olifanten verstoord waardoor er meer conflicten zijn tussen mens en olifant. Het gevolg is dat de wilde olifanten zich steeds meer bui-

ten de bossen begeven en in contact komen met de infrastructuur en gewassen. De gewassen eten ze op en ook de infrastructuur loopt schade op; iets waar de lokale bevolking niet blij mee is.

Ten slotte zorgen ook stropers voor problemen. Dit is iets waar zowel de olifanten in het wild als die in gevangenschap mee te maken hebben. Er is nog steeds een groeiende vraag naar (onderdelen van geslachte) olifanten in China en Myanmar. Daar wordt het ivoor en de huid nog steeds gebruikt in traditionele medicijnen.

Het gevecht voor het

welzijn van Thong Ae

Geschreven door **Tamara Ligthart-Sprenkeling**
Foto's: **Inge Lenior**

In het toerisme vormen babyolifantjes helaas nog steeds een grote trekpleister. Vooral in Aziatische landen zijn er nog veel plaatsen waar olifantenritjes en circusshows worden gegeven. Op andere plaatsen worden babyolifantjes gebruikt om op straat te bedelen. Het bedelen op straat is vaak ter voorbereiding op een toekomst in circusachtige shows, waarbij de babyolifantjes vernederende trucs moeten doen om toeristen te vermaken. Het trainingsproces om de babyolifantjes deze trucs te leren is gebaseerd op angst en geweld. Als de olifantjes ouder worden, moeten ze dagelijks urenlang olifantenritjes geven en wordt er veelvuldig met de dieren gefokt.

Eigenaren van kampen met circusshows en olifantenritjes hebben er veel geld voor over om babyolifantjes in

Lek met Thong Ae en andere olifanten.

hun bezit te krijgen, omdat zij een grote toeristische trekpleister zijn en daarmee een goede bron van inkomsten vormen. Daarnaast wordt er in kampen met olifanten aan de lopende band gefokt met de vrouwelijke olifanten. Babyolifantjes worden zo jong mogelijk voor veel geld verkocht. De getraumatiseerde moeders staan altijd buiten het bereik van hun baby vastgeketend, terwijl hun baby's voortdurend in mensenhanden zijn. Vanuit menselijk oogpunt lijkt het onschuldig om te knuffelen met een weerloos babyolifantje, dat op zoek is naar nestwarmte, maar warmte horen zij van hun eigen moeder te krijgen, niet van mensen! Door zoveel mogelijk in mensenhanden te zijn, worden de babyolifantjes al voorbereid op de wrede toekomst die hen te wachten staat.

Een lijdensweg die is gebaseerd op angst

Hoe eerder het babyolifantje bij de moeder wordt weggehaald, des te sneller er opnieuw met de moeder gefokt kan worden, waarna de misère zich herhaalt. Geen van de moederolifanten ziet haar nakomelingen

opgroeien. Een bijkomstigheid is dat bij heel jonge olifantjes de wil sneller te breken is. Dit betekent niets anders dan het vastbinden, martelen en uithongeren van babyolifantjes, net zo lang tot zij zich, uit angst, volledig onderwerpen aan mensen. De babyolifantjes die dit overleven wacht, in de voetsporen van hun moeders, een lijdensweg die is gebaseerd op angst, ondervoeding en mishandeling, die voortduurt tot aan hun dood. Tenzij ze worden gered en naar een opvang-reservaat worden gebracht.

Thong Ae

Het leven van de kleine Thong Ae zag er niet veelbelovend uit. De geboorte van dit olifantje is het gevolg van 'gedwongen fokken', waarbij haar moeder stond vastgeketend om gedekt te worden. De kleine Thong Ae was slechts 5 maanden oud toen ze bij haar moeder werd weggehaald en werd verkocht aan een kamp met circusshows. Op deze plek werd ze vastgebonden en gemarteld totdat haar wil was gebroken. Daarna werd Thong Ae gedwongen om op straat te bedelen. Op een drukke markt zagen mensen dat de mahout haar ernstig mishandelde. Hierdoor ontstond er een publiek protest en werden de autoriteiten ingeschakeld om Thong Ae te helpen. De eigenaar van Thong Ae bracht haar onmiddellijk naar een ander kamp in Chiang Mai om strafrechtelijke vervolging te ontlopen. Op deze plek werd Thong Ae in het circus gedwongen om vernederende trucs uit te voeren om bezoekers te vermaken. Een oudere olifant ontfermde zich over haar, maar zij stierf als gevolg van uitputting terwijl ze een bak met toeristen op haar rug droeg.

Eigendomsrecht

In de zomer van 2017 werd Thong Ae samen met twee andere olifanten door een aantal mensen bij een eigenaar van een toeristenkamp gehuurd. De huurders brachten de olifanten rechtstreeks naar Elephant Nature Park (ENP), met de bedoeling de olifanten te redden. Wanneer Lek en haar team zelf een olifant redden, wordt Lek officieel eigenaar van de desbetreffende olifant, waarmee de toekomst van het dier is veiliggesteld. Doordat de huurders Thong Ae en de andere olifanten regelrecht naar ENP hadden gebracht, waren de dieren nog steeds eigendom van de rechtmatige eigenaar. In augustus 2017 overtuigde Sangduen 'Lek' Chailert de eigenaar om Thong Ae naar ENP te laten gaan, zodat ze kon herstellen van haar trauma's en haar slechte gezondheid.

Jonge olifantjes zijn tot hun vierde levensjaar afhankelijk van moedermelk. Thong Ae was slechts 5 maanden oud toen zij bij haar moeder werd weggehaald en een leven vol wreedheden tegemoet ging. Toen Thong Ae in ENP kwam was ze zwaar getraumatiseerd en sterk vermagerd. Vrijwel direct na haar aankomst in ENP ging de kleine Thong Ae wanhopig op zoek naar haar moeder. Zij vond bescherming bij een van de bejaarde olifanten en probeerde zelfs bij haar te drinken. Dit gedrag liet zien dat het babyolifantje, ondanks de wreedheden die ze heeft meegemaakt, haar moeder beslist niet was vergeten. In ENP vond Thong Ae liefde en bescherming bij veel oudere vrouwtjes. In de opvang kreeg zij aangepast voedsel, zoals een mengsel van gestoomde rijst met gepureerde bananen, dat haar spijsvertering goed kon

verdragen. Gaandeweg verbeterde haar conditie en is haar voeding stapsgewijs aangepast aan haar conditie. Bij aankomst in de opvang was Thong Ae zo klein dat ze overal in en onder paste. Thong Ae was zo nieuwsgierig naar haar nieuwe leefomgeving dat ze elke hoek onderzocht om te zien of die veilig was. Ze heeft een sterke band met de vijf jaar oudere olifant Jenny, die zich in het laatste toeristenkamp over haar heeft ontfermd en tegelijkertijd met haar naar ENP is gebracht. Thong Ae en Jenny zijn door Dani geadopteerd, die in dezelfde periode ook het weesolifantje Dok Gaew adopteerde. Dok Gaew en Thong Ae zijn even oud en groeien als broer en zus op. Thong Ae heeft een sterke behoefte aan moederliefde en vindt die bij haar adoptiefamilie en diverse andere olifanten in de opvang. De jonge Thong Ae geniet met volle teugen van alle aandacht die zij krijgt. Deze aandacht helpt haar bij de verwerking van

haar trauma's. Lek moest veel moeite doen om het eigendomsrecht over Thong Ae te verkrijgen. Na anderhalf jaar besloot de eigenaar, begin 2019, dat hij Thong Ae terug wilde omdat ze inmiddels oud genoeg was om in zijn circus te werken. Zij zou een grote trekpleister zijn voor bezoekers. De verslagenheid was groot bij Lek en het team van ENP. Dit zou betekenen dat het jonge olifantje opnieuw een leven vol wreedheden tegemoet zou gaan. Dit mocht niet gebeuren!

Onzekerheid en onderhandelingen

Lek heeft alles gedaan wat in haar vermogen lag om de eigenaar ervan te overtuigen om Thong Ae in ENP te laten blijven. Lek nodigde de eigenaar zelfs uit in ENP, zodat hij met eigen ogen kon zien hoe goed het nu met Thong Ae gaat. Op deze manier hoopte Lek de eigenaar ervan te overtuigen om Thong Ae in ENP te laten blijven.

Na maanden van onzekerheid en onderhandelingen gaf de eigenaar Lek een jaar de tijd om voldoende geld bijeen te krijgen om Thong Ae vrij te kopen. Een jaar lijkt lang, maar om heel veel geld bij elkaar te krijgen is dat een enorme opgave. Toch is het gelukt! Dankzij Lek's inspanningen is de toekomst van de jonge Thong Ae veilig gesteld. Het eigendomsrecht is inmiddels overgedragen aan Lek. Thong Ae hoeft niet terug naar het circus. Zij zal de rest van haar leven in de opvang onder natuurlijke omstandigheden in groepsverband met andere olifanten verblijven.

Een nieuw leven

De omgang met de 10 jarige olifant Faa Mai, die onder natuurlijke omstandigheden in ENP is geboren en opgroeit in de opvang, is heel belangrijk voor de sociale ontwikkeling van Thong Ae en Jenny, die beiden in hun

jonge leven veel wreedheden hebben meegemaakt. De jonge Thong Ae geniet met volle teugen van alle aandacht die zij krijgt. De drie olifanten spelen op warme middagen vaak urenlang in de rivier, waar zij veel plezier beleven. Vaak werkt hun plezier aanstekelijk op de oudere olifanten, die zich dan spontaan bij hen voegen. Jenny heeft een heel sterke band met Thong Ae en beschermt haar door dik en dun. Faa Mai zal haar liefde voor Thong Ae moeten delen met Jenny. Doordat ze veel samen optrekken wordt de band tussen Thong Ae, Jenny en Faa Mai hechter. Wanneer Lek in de opvang is neemt Faa Mai haar mee naar Thong Ae. Dan wil ze dat Lek een wiegeliedje voor Thong Ae zingt. De jonge Thong Ae wordt heel rustig van het gezang van Lek. Het is aandoenlijk om te zien hoe de olifanten in ENP op Lek reageren. De olifanten weten dat zij degene is die hun een nieuw leven heeft gegeven.

Help mee aan de verzorging van Thong Ae en word peetouder van dit bijzondere olifantje.

Je kunt je aanmelden
via de e-mail: info@olifanten.org
of via de website www.olifanten.org

In gesprek met Vrienden

Geschreven door Inge Lenior

Voor deze rubriek ga ik in gesprek met Vrienden die betrokken zijn bij de bescherming van olifanten. Wie zijn de mensen die ons werk steunen en bijvoorbeeld peetouder van een weesolifantje zijn of als abonnee alles willen weten over olifanten? Waar komt die verbondenheid met de olifanten vandaan? We beginnen met de peetouders Ko en Ria Augustijn. Zij zijn al 10 jaar peetouders van 4 weesolifantjes in Kenia.

Hoe is de liefde voor olifanten ontstaan?

Ko en Ria: Wij houden van alle dieren, maar met een duidelijke voorkeur voor Afrikaanse. Vooral de grote katten en de dikhuiden blijven ons interesseren. Tijdens de vele wereldreizen die wij maakten, bezochten wij onder meer ook de werkolifanten in Chiang Mai, Thailand. Zwaar werk werd afgewisseld met ontspannend rondscharrelen door de mahoniebossen. Toeristen op hun rug en het werd een gezellig uitje waar iedereen van genoot. Na gedane arbeid en een korte demonstratie van hun kunnen zouden ze weer worden losgelaten in het bos, om samen met hun familie in vrijheid te genieten van wat het oerwoud hen te bieden heeft. Inmiddels weten wij beter.

Ook de vele bezochte dierentuinen in Europa maakten veel indruk, was het alleen maar vanwege de beperkte vrijheid die de dieren daar hebben. Inmiddels wordt daar verbetering in gebracht door het aantal dieren te beperken en hun ruimte te vergroten. Hedendaagse fokprogramma's blijken helaas nodig in onze snel verarmende natuur waar wilde dieren voorgoed dreigen te verdwijnen.

Alleen het bestuderen van wilde dieren in hun natuurlijke habitat geeft een echt beeld van hoe knap de natuur in elkaar zit. Niet iedereen is in de gelegenheid om een droom waar te maken in Afrika. Met onze films proberen wij geïnteresseerden een idee te geven van wat iedere bezoeker zou kunnen zien.

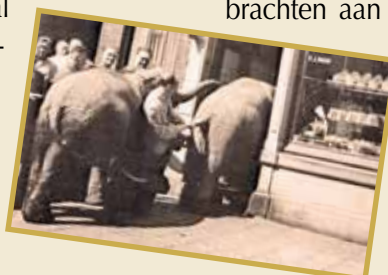
Waar en wanneer kwamen jullie voor het eerst in contact met olifanten?

Ko: Op zeer jonge leeftijd had ik mijn latere beroep al bedacht: dierenarts worden of oppasser in Blijdorp. Kinderen konden in die tijd een ritje maken op de rug van een olifant in Diergaarde Blijdorp. In 1953 gingen de olifanten in Rotterdam zelfs op bezoek bij de bakker.

Pas op latere leeftijd, in 1988, maakte Ria haar eerste intercontinentale vlucht, en wel naar Kenia. Haar gedegen kennis uit boeken, films en vele bezoeken aan diverse dierentuinen kon daar in de praktijk worden gebracht. Het maken van films in de natuur vergt veel geduld. Het lange wachten biedt alle gelegenheid om de gedragingen van de dieren uitgebreid te bestuderen. Kennis, affiniteit en begrip groeiden. Dat gaat ook op voor de vele bezoeken die wij brachten aan Sheldrick Wildlife Trust. Nog

steeds krijgt Ria natte oogjes als ze even alleen kan zijn met 'haar' geadopteerde weesolifanten.

Een olifant staat bekend als het dier met de meeste menselijke eigenschappen, wat vinden jullie bijzonder aan een olifant?

Ria: Olifanten zijn indrukwekkend qua postuur, maar zeker ook vanwege hun gedragingen. Olifanten en mensen hebben veel gemeen. Ervaringen worden opgeslagen en gedeeld. Een band die zelfs na het overlijden van soortgenoten blijft bestaan. Het fameuze reclamefilmpje van Rolo is maar al te waar. Seniorweesolifant Wendi blijft Ko nog steeds spontaan begroeten, zelfs nu haar karakter door het moederschap zou zijn veranderd.

Wat was jullie mooiste ervaring met de weesolifanten?

Ko en Ria: Zoals altijd is de eerste indruk bepalend. Die kan je nooit meer overdoen. Om ongelimiteerd achter de schermen te kunnen filmen met en tussen de weesolifanten is uniek. Filmen achter de schermen in Nairobi, Voi en als kers op de taart Ithumba, is een ervaring die je je leven lang bij blijft. Met de kleine dekentjes spelen in het Nairobi National Park. Hoe ze letterlijk in je armen proberen te springen. Als ze net als iedere baby willen sabbelen als je je hand in hun mond stopt. Stoeien en krachten meten met Kibo en in het bos spelen met het inmiddels overleden zwarte neushoortje Maalim. Met meer dan 40 grote olifanten in Ithumba de bush in. Drie maal per dag zweten, puffen, ademnood en voortdurend aangevallen worden door vlijmscherpe acaciaaalden. Olifanten die je langs het smalle richeltje onbedoeld van de rotsen proberen te duwen. Vakantie? Mwaah... Niet echt. Maar leuk was het zeker!

Hoe is het gekomen dat jullie films over weesolifanten zijn gaan maken?

Ko en Ria: In 2006 bezochten wij voor het eerst de David Sheldrick Wildlife Trust in Nairobi. We kwamen al jaren regelmatig in Kenia, toen de toenmalige Keniaanse reisorganisatie een vertegenwoordiging in Nederland kreeg. Op haar advies bezochten wij het Olifantenfestival in de Brabanthallen in Den Bosch, waar we Rob Faber tegen het lijf liepen. Hij zocht een filmmaker om in Kenia peetouderfilms te maken. Als ervaren filmduo konden wij meteen aan de slag. In opdracht van Vrienden van de Olifant produceerden wij:

2009: Moederschap en Achter de Schermen.

2010: De Jeugd heeft de Toekomst, Shooting in Kenya en Vrienden van de Olifant 15 jaar.

Onze film Moederschap is legendarisch geworden vanwege het aangrijpende interview met de inmiddels overleden Daphne Sheldrick. De productiekosten voor het vervaardigen van peetouderfilms in Kenia werden te

hoog voor Vrienden van de Olifant. Om de peetouders toch onveranderd te laten genieten van hun geadopteerde weesjes, maakten Ko en Ria voor eigen rekening en onder eigen titel nog meerdere olifantenfilms.

Ko en Ria: Wij voelen ons bevoorrecht dat wij, mede dankzij Vrienden van de Olifant, in de gelegenheid waren om de olifanten iets beter te leren begrijpen. Hoewel wij als mens nog heel veel kunnen leren van de olifant. Wij hebben de olifanten nodig!

Augustijn Video Productions (AVP) bracht nog uit:

2011: Trust – weesolifanten in Kenia.

2013: Crazy Elephants.

2015: Foster Parents, Wiva – haar eerste dag.

2018: Weesolifanten Worden Wild.

De dvd's zijn te bestellen op de website van:

[Augustijn Video Productions.](http://AugustijnVideoProductions.nl)

Stroppers zijn dol op selfies

Geschreven door **Rob Faber**

Foto: **Marco van der Veer**

Safari-toeristen die opscheppen op sociale media over zeldzame waarnemingen van bedreigde dieren in het Kruger National Park leiden zonder dit te weten stroppers naar de bedreigde neushoorns en olifanten.

Een toenemend aantal selfies en video's, direct online gezet om op te scheppen en om 'likes' en 'volgers' te scoren, heeft ertoe geleid dat dieren zijn gedood op de wegen van het Zuid-Afrikaanse reservaat, aldus Ike Phaahla, woordvoerder van het park. Ambtenaren van het Kruger National Park overwegen nu het telefoonsignaal in het park te blokkeren, om te voorkomen dat vakantiegangers locaties bekend maken van bedreigde dieren, waar stroppers maar al te graag misbruik van maken.

Onverantwoord gedrag

"Ik denk dat mensen geschokt zouden zijn als ze wisten dat hun tips over waarnemingen werden gevolgd door stroppers," voegde de heer Phaahla eraan toe. "Deze technologie kan vreselijke gevolgen hebben en we zijn in gesprek met experts om te zien wat er kan worden gedaan om onverantwoord gedrag in te dammen. Het signaal afsnijden is wellicht het antwoord. Meer dan de helft van de 8000 neushoorns, die tussen 2008 en 2018 in Zuid-Afrika zijn vermoord, zijn gedood in het Krugerpark en aangrenzende privé-reservaten. Het stropen van olifanten in het park, dat ongeveer zo groot is als België, steeg in 2018 naar recordhoogte, met 71 doden voor hun ivoor."

Selfiecultuur

Het park opende 120 jaar geleden voor het eerst zijn poorten en trekt nu meer dan 1,6 miljoen bezoekers per jaar. Een YouTube-kanaal dat is gewijd aan de beste Krugerpark-waarnemingen vastgelegd door toeristen en rangers, heeft meer dan een miljoen abonnees. Een telefoon-app van het park met GPS-coördinaten is tienduizenden keren gedownload. Het posten van waarnemingen – zoals een leeuw met prooi of kuddes olifanten – heeft geleid tot files, woede op de weg en toeristen die gevaarlijke risico's nemen om zelf te zien wat er gebeurt. Onder druk van toeristen misbruiken rangers het radionetwerk, dat alleen in noodsituaties mag worden gebruikt, om informatie te delen. Het zogenoemde Kruger Park-idiotenkanaal op YouTube verzamelt de meest huiveringwekkende video's van roekeloos gedrag. "Totdat we een oplossing gevonden hebben, roepen we mensen op om de tijd te nemen om te genieten van het landschap en de rust, en hun telefoon daarbij in hun zak te laten zitten", aldus de heer Phaahla.

tijdens de safari's

de Olifant

is een uitgave van Vrienden van de Olifant

Redactieadres:

Postbus 2048
2130 GE Hoofddorp
Tel.: 023 7370558

E-mail:

info@olifanten.org

Redactie:

Rob Faber, hoofdredacteur
Willie Tieman, adj. hoofdred.

Eindredactie:

Lenny Kleinjan

Vormgeving en fotoredactie:

Inge Lenior

Aan dit nummer werkten mee:

Stéphanie de Geus
Frank Heinen
Tamara Ligthart-Sprenkeling
Jody Visser
Berry van de Water

Foto's:

Ko en Ria Augustijn
Mighty Earth
Elephant Conservation Center
Bernard Dupont
Inge Lenior
Marco van der Veer

Frontfoto:

Tamara Ligthart-Sprenkeling

Correspondent:

Melissa Groo

Vrienden
van de
Olifant

Zij hebben uw hulp **nu** hard nodig!

De wereld is in de ban van het Coronavirus. Voor de olifanten in Elephant Nature Park heeft de uitbraak van het virus grote gevolgen. ENP kan geen bezoekers meer ontvangen. Geen bezoekers betekent geen inkomsten. Hierdoor kan er onvoldoende voedsel voor de meer dan 80 olifanten gekocht worden. Veel van deze olifanten hebben hun hele leven in de toeristenindustrie gewerkt en hebben door hun zwakke gezondheid aangepast voedsel nodig. **We kunnen deze olifanten niet aan hun lot overlaten.**

Dit is een **NOOD-SITUATIE!**

Per week is er 5 ton voedsel nodig.

Coronavirus heeft grote gevolgen

Steun alstublieft de olifanten door een donatie te doen zodat we met elkaar voedsel voor deze kwetsbare dieren kunnen kopen. Elk bedrag is meer dan welkom.

Doneren kan via NL68 INGB 0000 2211 20 onder vermelding van Voedsel ENP of ga naar onze website en doneer: www.olifanten.org

